

τῆς Ἀνατολῆς ἐκτυπωθέντα βιβλία ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ ἐν-
τεῦθεν, κατεγίνετο δ' ἐπ' ἐσχάτων καὶ εἰς τὴν σύνταξιν ἐτέ-
ρας μονογραφίας „περὶ τῶν ἐκ Καλαρρυτῶν χρυσοχόων καὶ
τῆς τέχνης αὐτῶν“, ἥτις τέχνη περιώνυμος ἄλλοτε ἐν Ἠπειρῷ
μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνων καὶ αὐτὴ ἀπεσβέσθη. Τὰ χειρό-
γράφα τοῦ ταῦτα, καὶ εἴ τινα ἑτερα, θὰ δημοσιεύσῃσι βέ-
βαια τὰ φιλόστοργα καὶ εὐπαιδευτα τέκνα του.

Πλὴν τῶν πολλῶν εἰδικῶν διατριβῶν, δημοσιευθεῖσών
εἰς διάφορα περιοδικὰ συγγράμματα, κατέλιπεν ὁ Παῦλος
Λάμπρος καὶ τὰ ἐξῆς δέκα καὶ ὀκτὼ συγγράμματα: α'. Περὶ
ἐξ χρυσῶν νομισμάτων τοῦ Φιλίππου. Ἐν Κερκύρᾳ, 1855.
Τοῦτο μετέφρασεν εἰς τὴν γαλλικὴν ὁ Μαρκὸς Π. Βρετός.
— β'. Monete inedite dei gran Maestri dell' ordine di
S. Giovanni di Gerusalemme in Rodi. Venezia 1865. Μετά-
φρασις ἐκ τῆς „Πανδώρας“ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ C. Kunz. — γ'. Mo-
nete inedite dei gran Maestri. Primo Supplemento. Ve-
nezia 1866. — δ'. Illustrazione di duo monete inedite.
battute dai Conti di Salona. Atene 1866. — ε'. Ἀνέκδο-
τον νόμισμα Σαρουκχάν, ἐμίρου τῆς Ἰωνίας, κοπὲν ἐν Ἐφέσῳ.
Ἐν Ἀθήναις 1870. — στ'. Νομίσματα τῆς νήσου Ἀμοργοῦ
καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιάλης, Μινώας καὶ Ἀρκε-
σίνης. Ἐν Ἀθήναις 1870. — ζ'. Ἀνέκδοτα νομίσματα κο-
πέντα ἐν Πέρᾳ ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ἀποικίας τῶν Γενουησίων.
Ἐν Ἀθήναις 1870. — η'. Unedirte Münzen und Bleibullen
der Despoten von Epirus. Wien 1873. — θ'. Ἀνέκδοτα

νομίσματα τοῦ Μεσαιωνικοῦ βασιλείου τῆς Κύπρου (μετὰ
γαλλικῆς μεταφράσεως). Ἐν Ἀθήναις 1876. — ι'. Ἀνέκ-
δοτα νομίσματα κοπέντα ἐν Γλαρέντσᾳ κατὰ μίμησιν τῶν
Ἑνετικῶν ὑπὸ Ροβέρτου τοῦ ἐξ Ἀνδηγαυῶν, ἡγεμόνος τῆς
Πελοποννήσου. Ἐν Ἀθήναις 1870. — ια'. Monnaies inédites
d'Antioche et de Tripoli. Le Mans 1875. — ιβ'. Mon-
naies inédites des grands Maitres de l'ordre de S. Jean de
Jerusalem. Paris 1877. — ιγ'. Monnaies inédites de Chio.
Paris 1877. — ιδ'. Monnaies inédites de Pierre-Raymond
Zacosta. Athènes 1877. — ιε'. Ἀνέκδ. νομίσμ. καὶ μο-
λυβδοβούλλα τῶν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας δυναστῶν τῆς
Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις 1880. — ιστ'. Νομίσμ. καὶ μετὰλ.
τῆς Ἑπτανήσου Πολιτείας καὶ τῆς προσωρινῆς τῶν Ἰονίων
νήσων παρὰ τῶν Ἀγγλῶν κατοχῆς. Ἐν Ἀθήναις 1884. —
ιζ'. Νομίσμ. τῶν ἀδελφῶν Μαρτίνου καὶ Βενεδίκτου Β'. Ζα-
χαριῶν, δυναστῶν τῆς Χίου. Ἐν Ἀθ. 1884. — ιη'. Με-
σαιωνικά νομίσματα τῶν δυναστῶν τῆς Χίου. Ἐν Ἀθ. 1886.

Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα τὰ ἔργα τοῦ Παύλου Λάμπρου ἐν
τῷ συγγραφικῷ σταδίῳ, οὗ ἤρξατο ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1855 καὶ
ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Δὲν ὑπάρχει ἀρχαιολόγος
ἢ νομισματολόγος ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ὅστις ὄχι μόνον νὰ μὴ
γνωρίζῃ τὰ συγγράμματα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τὰ ἀνα-
φέρῃ συγγράφων. Τοιοῦτον ἄνδρα ἐπέπρωτο ἐνωρίτερον τοῦ
δέοντος ν' ἀπολέσῃ ἡ Ἑλλάς· ἄνευ ὑπερβολῆς δέ, τὸ κενόν,
τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείπει, εἶνε δυσαναπλήρωτον.

ΑΙΦΝΙΔΙΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΦΥΣΙΚΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ.

(Κατὰ τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγ. Νουσβάουμ.)

(τέλος.)

Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἐν ἣ τις
ἀσφυκτιᾷ, εἶνε δηλητηριώδης. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πᾶσα
βοήθεια πρέπει νὰ γίνεταί μετὰ προσοχῆς πρὸς ἀποφυγὴν
πάσης βλάβης αὐτοῦ τοῦ βοηθοῦντος. Ὅταν τις εὕρισκῃται
ἀναίσθητος ἐν δωμάτιῳ πλήρει ὀξειδίου ἀνθρακος, πρέπει ν'
ἀνοίγῳσιν ἢ νὰ θραυσθῶσι θύραι καὶ παράθυρα, ἵνα εἰσέλθῃ
καθαρὸς ἀήρ. Τώρα δύναται τις ἀκινδύνως νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὸ δωμάτιον καὶ νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ τὸν πάσχοντα, ὃν
περιβρέχουσιν κατόπιν διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ τεχνητῶς ἀναγ-
κάζουσιν ν' ἀναπνεύσῃ. Μᾶλλον τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξειδίου ἐπι-
κίνδυνον εἶνε τὸ φωταέριον. Ἐὰν τοῦτο ἀναμειχθῇ μετὰ τοῦ
ἀέρος καὶ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸν τὸ μίγμα τοῦτο περιέχοντα
χώρον, κρατῶν ἀνημμένην λαμπάδα ἢ λυχνίαν εἰς τὴν χεῖρα,
ἀμέσως συμβαίνει φοβερὰ ἔκρηξις. Μεγάλῃ λοιπὸν ἀπαιτεῖ-
ται προσοχή. Ἐπίσης μετὰ προσοχῆς πρέπει νὰ προσέρχηται
τις βοηθὸς εἰς τὸν πεσόντα ἐντὸς φρέατος, χάνδακος καὶ
τῶν ὁμοίων. Πολλάκις συμβαίνει οἱ σωτῆρες νὰ καταλαμ-
βάνωνται ὑπὸ σκοτοδίνης, νὰ πίπτωσι καὶ αὐτοὶ καὶ οὕτω
νὰ γίνωνται θῦμα τῆς ἀβουλίας καὶ τῆς σπουδῆς των.

Καὶ ἡ μέθῃ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δηλητηριασμός.
Εἰς τινὰς χώρας ἡ θανατηφόρος μέθῃ τόσον ἔγινε συχνή,
ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐπεμβῶσι κατ' αὐτῆς καὶ αὐτοὶ
ἀκόμη οἱ νόμοι. Τί ποιητέον λοιπὸν ἐν περιπτώσει τοιαύτης
μέθης; Τὸ καλλίτερον καὶ δραστικώτερον φάρμακον εἶνε ὁ
ἐμετός, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα τεχνητῶς νὰ προκαλέσωμεν.
Ἐὰν τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται πλέον, ἀπαλλάσσομεν τὸν
πάσχοντα τῶν ἐνδυμάτων, δροσίζομεν τὴν κεφαλὴν του δι'
ὑδατος, δίδομεν αὐτῷ ὀλίγον ὄξος, ἄλλας ἢ πικρὸν καφφέν,

τὸν ἐξαπλόνομεν εἰς εὐάερον θέσιν ἃφ' οὗ τὸν καλύψομεν
διὰ θερμῶν σκεπασμάτων καὶ τὸν ἀφίνομεν νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ
πολλὰς ὥρας.

Συνηθεστάτῃ παρ' ἡμῖν ἀδιαθεσίᾳ εἶνε καὶ αἱ αἰφνιδίως
ἐπερχόμεναι δυσπεψία. Ἡ δυσπεψία προέρχεται ἢ ἐκ πολυ-
φαγίας, ἢ ἐκ βρώσεως δυσπέπτων οὐσιῶν. Πολλάκις ἡ φύσις
δύναται μόνῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ὀργανισμόν εἰς τὴν προτέ-
ραν ἰσορροπίαν, ἀναγκάζουσα τὸν πολυφάγον νὰ ἐκβάλῃ τοῦ
στομάχου του ὅσα δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ εἰσαγάγῃ εἰς αὐτόν.
Ἀλλὰ τοῦτο δὲν συμβαίνει πάντοτε. Τὸ ὀρθότερον ἐν τοι-
αύτῃ περιπτώσει εἶνε νὰ ἐπιρρῶσθῇ ἢ μετουσίωσις. Τοῦτο
δὲ γίνεται διὰ μακρυνῶν περιπάτων καὶ ἐκδρομῶν, καί, ὅπου
δυνατόν, διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων. Κυρίως πρόκειται ἐν-
ταῦθα νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν ὅσον τὸ δυνατόν πλεϊότεροι
μυῶνες καὶ νὰ καταπονηθῶσιν ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου.
Δύναται τις π. χ. νὰ περιφέρῃται εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπὶ
τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν ἔχων τὰς χεῖρας προ-
εκτεταμένας καὶ κινῶν τοὺς βραχίονας, ἢ νὰ τρίβῃ τὸ σῶμά
του δι' ὑφάσματός βεβεργμένου ἐν ὕδατι τῆς Κολωνίας κτλ.
Ἐὰν ἡ δυσπεψία προσελθῇ διὰ δηλητηριασμοῦ (ἀμμανι-
τῶν κτλ.) ἡ θεραπεία αὐτῆς εἶνε δυσχερεστέρα, διότι τὰ
συμπτώματα παρουσιάζονται μετὰ τὴν πέψιν καὶ τὸ δηλη-
τήριον μετετοπίσθη ἤδη εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα.

Καθ' ὅλα τὰ εἶδη τοῦ δηλητηριασμοῦ, ὅπως δῆποτε καὶ
ἀν ὀνομάζωνται ταῦτα, ἡ μόνῃ πρακτικὴ καὶ ὠφέλιμος μέ-
θοδος πρὸς θεραπείαν των εἶνε ἡ ἐπιδιόκουσα τὴν ἀραίωσιν
καὶ διάκρισιν τοῦ δηλητηρίου. Τὸ καλλίτερον φάρμακον
ὑπὸ τὴν ἑποφιν ταύτην εἶνε ὅσον ἔνεστι μεγάλαι δόσεις δυ-

νατοῦ τεῖου. Καὶ αὐτὸ τὸ θερμὸν ὕδωρ φέρει πολλάκις λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Τὸ τεῖον ὁμῶς ἐνισχύει καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, παραλυομένης διὰ τοῦ δηλητηρίου. Τοῦτο δύναται προσέτι νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν καὶ διὰ τραύματος, π. χ. διὰ δῆγματος ἐντόμου, ὥφους, ἢ κυνός. Κύριον μέλημα τοῦ θεραπεύοντος εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶνε νὰ ἐμποδίσῃ ἐγκαίρως τὸν ἰὸν ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καρδίαν. Πρέπει λοιπὸν τὸ δηχθὲν μέλος νὰ συμπίεσθῃ ἰσχυρῶς κάτωθεν τῆς πληγῆς καὶ νὰ παρακωλυθῇ ἡ κυκλοφορία του. Τοιοῦτοτρόπως φράττεται ἂν ἐνὸς ὁ δρόμος τοῦ πρὸς τὴν καρδίαν, ἂν ἐτέρου δὲ ἐκπνέζεται τὸ δηλητηριασθὲν αἷμα. Τούτου γινομένου, τὸ τραῦμα πρέπει νὰ πλυθῇ καὶ νὰ περιδεθῇ ἐπιμελῶς διὰ φανικοῦ ὀξέος κτλ. Καὶ ἂν ταῦτα πάντα καλῶς γίνωσι, πάλιν δὲν βλάπτει καθόλου ἂν ὁ ἀσθενὴς πῇ μεγάλας δόσεις τεῖου.

Οὐδεμίαν σχεδὸν πρώτην βοήθειαν δύναται νὰ παράσῃ ὁ μὴ ἱατρὸς εἰς τοὺς καέντας. Τὸ μόνον ὑπερ δύναται νὰ πράξῃ εἶνε νὰ μὴ μεταφέρῃ τὸν καέντα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, πρὶν ἢ περιδεθῶσιν ὅλαι τοῦ αἱ πληγαὶ καὶ μετριάσθωσιν οἱ πόνοι.

Εἶδος δηλητηριασμοῦ εἶνε καὶ ἡ ἀπόφυξις. Τὸ αἷμα παγώνει καὶ διαλυόμενον διὰ τῆς θερμότητος γίνεται δηλητηριώδες. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει τὸν παγωμένον ἀμέσως νὰ τὸν θερμαίνωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀποδίδηται εἰς τὴν κυκλοφορίαν μέγα ποσὸν τοῦ ἀποπαγέντος αἵματος, ἀλλὰ μᾶλλον

νὰ τρίβωμεν αὐτὸν διὰ χιόνος, νὰ τον θέτωμεν ἐπὶ ψυχρᾷ κλίνης καὶ ἂν οὐ παρέλθωσι πολλαὶ ὥραι νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς θερμὸν δωμάτιον. Ἡ κατάστασις τῆς ἀποφύξεως δύναται νὰ διαρκέσῃ 5—6, ἐνίοτε δὲ καὶ 10—12 ἡμέρας χωρὶς ὁ παγωμένος νὰ ᾔη νεκρός. Ἐξωτερικῶς παρέχει ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου, ὑπάρχει ὁμῶς πάντοτε μία μικρὰ συγκοινωνία μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύμονος. Δια νὰ βεβαιωθῶμεν δὲ ὅτι διαρκεῖ ἀκόμη ἡ ζωὴ, θέτομεν τὸ οὖς ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἀκούομεν τοὺς παλμοὺς αὐτῆς, ἢ-καταφεύγομεν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν βελονῶν. Εὐρρωστοί, ὑγιεῖς, καλῶς τετραμμένοι καὶ μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν πεποικισμένοι ἄνθρωποι δύνανται ἄνευ βλάβης νὰ ὑποφέρωσι ψῦχος μέχρι 50° Ρεώμερου.

Ἄμα ὡς ἄνθρωπός τις ἀσθενήσῃ, ὁ ἱατρὸς τὸν διατάσσει νὰ κατακλιθῇ. Ἡ κλίνη εἶνε ὁ σπουδαιότατος παράγων κατὰ τὴν θεραπείαν πάσης νόσου. Ἐν τῇ κλίνῃ διανέμεται ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης ἰσομερῶς πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ σώματος. Συχνάκις καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἀγνοοῦμεν τί ἀκριβῶς πάσχομεν καὶ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκομεν τῆς ἀσθενείας μας. Ἐπέρχεται πυρετὸς κτλ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι παρήγγειλεν ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ εἰς τῶν μεγαλειτέρων πρακτικῶν ἱατρῶν τοῦ αἰωνός μας πρὸς τοὺς τρεῖς υἱούς του, οἱ ὅποιοι καὶ οἱ τρεῖς ἔγιναν καὶ αὐτοὶ ἱατροί: „ὅλοι οἱ πυρέσσοντες ἀσθενεῖς πρέπει νὰ ἔχωσι τὴν κεφαλὴν ψυχρὰν, τοὺς πόδας θερμούς καὶ τὸ σῶμα ἀπηλλαγμένον βαρέων σκεπασμάτων“.

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(τέλος).

Ἡ Χρυσή τις ἔσπευσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν πύργον, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ἐκλειδώθη ἡ Χαριτῶ, καὶ ἐφώνησε: „Χαριτῶ, κόρη μου, ἐνδύσου γλήγῳρα· ὁ Φυλλίδας, ὁ ἄρραβωνιαστικὸς Σου εἶνε ἐδῶ καὶ ἔδρασε ὅλους τοὺς κλέφτας ἐκεῖ κάτω. Σήκω νὰ Σὲ πάγω ἔς αὐτόν.“ Ἡ Χαριτῶ ἔδειξεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὅτι ἦτο γνησία ἀπόγονος τῆς Πηνελόπης, ἥτις, ὅταν ἀνηγγέλθῃ αὐτῇ ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε καὶ ἐφόνευσε ὅλους τοὺς μνηστῆρας της, δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ χαρμύσσον ἄγγελμα, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς δυσπιστίας ἀπεκρίθη εἰς τὴν Χρυσήν: „Μὴ με περιγελάς, καὶ μὲν, εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν μου. Μ' ἐξ-ὑπνησες ἀπὸ ἑνα ὥραϊον ὄνειρον καὶ μ' ἔριψες πάλιν εἰς τὴν φρικώδη πραγματικότητα.“ — „Δὲν Σε περιγελῶ, παιδί μου“ ἀπήντησεν ἡ Χρυσή, „Σ' ὀρκίζομαι εἰς ὅλους τοὺς Θεούς. Ἐλα καὶ θὰ ἰδῇς ὅλα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς Σου.“ Τότε ἔσπευσεν ἡ Χαριτῶ καὶ ἠκολούθησε τὴν γραῖαν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ὁ Φυλλίδας τὴν προῦπήντησε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Καὶ ἔπασεν ἡ κόρη ὀδυρομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Οἱ ἀκολουθήσαντες τὸν Κτησίαν ἑνοπλοὶ δοῦλοι καὶ λοιποὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἀνέμενον κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἀντροῦ τὸν Φυλλίδα, ὅστις παρέμεινε βέβαια ἐπὶ τινα χρόνον πλησίον τῆς Χαριτοῦς του. Τούτους ἐπλησίασε πεφοβισμένη καὶ περίφροντις ἡ Χρυσή, ἥτις ἀπετάθη πρὸς τὸν Ἀρκάδα, τὸν ὅποιον ἐγνώριζεν ὡς παλαιὸν τῆς συμμορίας μέλος, καὶ τῷ εἶπε: „Καὶ τί θ' ἀπογείνω ἐγώ; Θὰ μὲ παραδώσουν κ' ἐμένα μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς ἀρχάς, καὶ ἔπειτα . . . τί ἔχω νὰ πάθω!“ — „Ἡσύχασε, Χρυσή“, εἶπεν ὁ Ἀρκάς, „δὲν θὰ πάθῃς κανένα κακόν· ἐγὼ ἔξυρῶ,

ὅτι στανικῶς μένεις ἐδῶ, καὶ ὅτι δὲν εἶσαι δὰ καὶ τόσο κακιά· θὰ τὸ πῶ ἔς' ἀφεντικά.“ Καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸν Κτησίαν, εἰς τοῦ ὁποίου ἔπασε τοὺς πόδας ἡ ταλαίπωρος γυνὴ καὶ τὸν καθικέτευσε νὰ τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ὁ Κτησίας τὴν διέταξε νὰ σηκωθῇ, ἤκουε δ' ἀταράχως καὶ μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος τὰς εὐνοϊκὰς συστάσεις τοῦ Ἀρκάδος ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐπέστρεψε καὶ ὁ Φυλλίδας, χειραγωγὸν τὴν ὀδυρομένην ἐτι μνηστῆν του. Ἐνῶ ἡ κόρη ἐχαίρετι μὲ φιλόφρον ὕψος πάντας τοὺς προσελθόντας πρὸς ἀπελευθέρωσίν της, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἡ Χρυσή καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν της, περὶ τῆς ἀνάγκης καὶ πάντοτε φιλόφρονος πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς της. „Αὐτό μοι τὸ εἶπεν ἡδὴ ἡ Χαριτῶ, Χρυσή“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας, „καὶ Σε χρεωστῶ χάριν διὰ τοῦτο. Θὰ Σε παρωμεν μαζὴ μας καὶ θὰ φροντίσωμεν καὶ διὰ Σέ.“

Ἡ γραῖα δυσκόλως κατάρθωσε νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐγνώμονος συγκινήσεώς της. Κατεφίλησε τὰς χεῖρας τοῦ Φυλλίδα καὶ τῆς Χαριτοῦς καὶ δὲν ἐσιώπησεν, εἰμὴ ὅταν ὁ Φυλλίδας στραφεί πρὸς τοὺς φίλους του ἠρώτησε: „Τί μένει λοιπὸν τώρα νὰ κάμωμεν; Πῇ γαίνε Σὺ, Ἀρκάς, εἰς τὸ ἀντρον καὶ σύναξε ἐκεῖνα τὰ 1000 χρυσᾶ νομίσματα, ὅσα τοῦλάχιστον ἤμπορέσης· αὐτὰ νὰ τὰ κρατήσῃς ὡς ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν Σοι εἶχον ὑποσχεθῇ. Καὶ Σεῖς, οἱ δοῦλοι, καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἡ Χρυσή νὰ πάρετε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῶν ληστῶν ὅ,τι ἔχετε νὰ κουβαλήσετε.“ Ἡ διαταγὴ τοῦ Φυλλίδα ἐξετελέσθη ἀνελλιπῶς.

Μετ' ὀλίγον ἀπεφασίσθη, ὁ Φυλλίδας μετὰ τῆς Χαρι-